

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Sobczak

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 listopada 2012 r.,

sprawy **A. P.**

skazany z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 294 § 1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego

z dnia 20 kwietnia 2012 r., utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia

30 marca 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 marca 2011 r. Sąd Rejonowy, uznał oskarżonego A. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia przestępstw i za to skazał go na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 360 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawi na 100 zł.

Apelację od tego orzeczenia wniósł m. in. obrońca A. P. zarzucając obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia przepisów art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 418 § 1 k.p.k. w zw. z art. 105 § 1 k.p.k. w ten sposób, że Sąd Rejonowy nie orzekł co do wszystkich zarzucanych oskarżonemu przestępstw oraz nie wskazał w wyroku wszystkich zarzutów postawionych oskarżonemu, które to uchybienie sprostowano oczywistą omyłką pisarską. Ponadto skarżący zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, polegającą na naruszeniu art. 424 § 1 k.p.k. w zw.

z art. 6 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia wyroku w taki sposób, iż jego treść nie pozwala na kontrolę instancyjną wyroku. W uzasadnieniu zwykłego środka odwoławczego obrońca oskarżonego wskazał ponadto, że wyrok Sądu I instancji nie został w całości podpisany, gdyż podpis sędziego nie obejmował zarzutów postawionych oskarżonemu w pkt 18 i 19.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 20 kwietnia 2012 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego A. P.

Kasację od orzeczenia Sądu Okręgowego wywiódł obrońca skazanego zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 105 § 1 k.p.k., polegające na nie zawarciu w części wstępnej wyroku wszystkich przestępstw zarzucanych oskarżonemu i nie orzeczenie o wszystkich czynach zarzuconych oskarżonemu A.P. oraz nieuprawnione sprostowanie wyroku w tym zakresie. Nadto skarżący zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 418 § 1 k.p.k. polegające na ogłoszeniu wyroku niepełnego, bez ujęcia w części wstępnej opisu dwóch czynów zarzuconych oskarżonemu. W ostatnim zarzucie skarżący powołał się na przesłankę o charakterze bezwzględny, tj. na naruszenie art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. polegające na tym, że wyrok Sądu Rejonowego nie został prawidłowo podpisany, gdyż podpis znajduje się na egzemplarzu nieuzupełnionym.

W oparciu o przedstawione zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w zakresie dotyczącym A. P. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W złożonej przez siebie odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji skarżącego jako bezzasadnej w stopniu oczywistym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie zasługuje na uwzględnienie, zaś podniesione w niej zarzuty były oczywiście bezzasadne i nietrafne.

Wprawdzie powołując się na przepis art. 523 k.p.k. autor kasacji sformułował zarzut bezwzględnej przyczyny odwoławczej oraz rażącej obrazy przepisów prawa procesowego, a w szczególności art. 438 ust. 2 k.p.k. w zw. z art. 413 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 105 § 1 k.p.k., art. 438 ust. 2 w zw. z art. 418 § 1 k.p.k., lecz w istocie rzeczy skarga ta zmierzała do kolejnego

zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez sąd pierwszej instancji - i zaakceptowanej w pełni w wyniku kontroli apelacyjnej przez sąd odwoławczy - oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu idącego najdalej i dotyczącego naruszenia przesłanki o charakterze bezwzględny, tj. art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. zauważyć należy, że kwestię podpisywania orzeczenia reguluje art. 113 k.p.k. stanowiący, iż orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, nie wyłączając przegłosowanego, chyba że orzeczenie zamieszczono w protokole. O zaistnieniu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy którykolwiek z członków składu orzekającego nie złożył swojego podpisu pod orzeczeniem, a takie uchybienie w rozpoznawanej sprawie nie miało miejsca. Skarżący błędnie upatruje obrazy przepisu art. 439 § 1 pkt 6 k.p.k. w fakcie sprostowania orzeczenia i nie podpisania go po raz kolejny w formie już poprawionej. Wskazać należy, że zarówno wyrok Sądu Rejonowego z dnia 30 marca 2011 r. w jego pierwotnej postaci (k. 6239-6244verte, t. XXXII), jak i postanowienie z dnia 1 kwietnia 2011 r. o sprostowaniu oczywistej omyłki pisarskiej w treści wyroku (k. 6247, t. XXXII) zawiera podpis sędziego. Brak jest jakichkolwiek regulacji, które nakazywałyby ponowne sporządzenie wyroku i podpisanie go, a zastosowana przez procedujący w sprawie Sąd praktyka w pełni czyni zadość wszelkim wymogom procedury karnej.

W odniesieniu natomiast do zarzutów, które stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, wskazać jedynie należy, że Sąd Okręgowy miał na względzie wszystkie zarzuty apelacji, co znajduje odzwierciedlenie w pisemnym uzasadnieniu (str. 30-32 uzasadnienia SO).

Sąd odwoławczy słusznie uznał, że sprostowanie wyroku w trybie art. 105 § 1 k.p.k. w zakresie uzupełnienia zarzutów z aktu oskarżenia nie dotyczyło merytorycznej części orzeczenia co do winy i kary. Co więcej, jak słusznie dostrzega Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację, Sąd I instancji na rozprawie głównej w dniu 1 marca 2011 r. uprzedził strony postępowania o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych oskarżonemu. Pominięcie przez Sąd Rejonowy w części wstępnej wyroku opisu niektórych czynów zarzuconych oskarżonemu nie może być uznane za uchybienie tego rodzaju, aby miało wpływ na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

Kierując się powyższym orzeczono jak w dyspozytywnej części postanowienia.